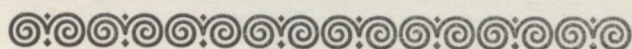

dennapi kenyérért s aki ezért ép annyira nem erkölcsstelen, mint amiképen nem erkölcsstelen az a bíró, aki elítéli a vádlottat, noha a lelkiismerete ellene szól, de a főrvény paragrafusa úgy kívánja. Ép annyira nem ítélhető el, mint azt a katonát sem lehet elítélni, aki sorfűzet ad a saját véreire, mivel a kommandó így kívánja.

Hogy lehetne tehát követ dobni az ujságíróra, akinek a legnagyobb úr, az Élet diktál? Csak ennyit akartam megjegyezni. Csak a való igazságot akartam megmutatni, nem pedig védőbeszédet tartani.

Elrablott májusok.

Irta: Radványné Ruttkay Emma.

Éntőlem mindig elszállt a tavasz,
Hiába hívtam vissza.
Irigyen néztem azt, ki a gyönyört
Dús serlegekből issza.
Nekem nem voltak rózsás álmaim,
Én bús utakon járok...
Pedig tudom, fel fog virradni még
S dacos ajakkal várok.

Asztalomon szép nyíló nárciszok
Illattal integetnek:
Gyorsan elröppent, boldog májusok
Tán engemet keresnek...
— Mikor a fűtős orgona virít
Miért jár itt a bánat?
Széjjel röppennek csókos éjszakák
És elszállnak a vágvak.

Május van újra, édes, illatos, —
Én semmit sem remélek,
Emlékek útján csendesesen, lemondón,
Könnyezve visszanézek:
Nekem nem voltak rózsás álmaim...
Én bús utakon járok...
Pedig tudom, fel fog virradni még!
Vagy tán hiába várok?...

1089

Egy püspök élete.

Irta: Á. É.

Az öreg József főherceg a nyolcvanas években, mikor Pécs városában járt ellátogatott a Káptalan-utcában egy kertbe, ahol az ő természetet szerető egyszerű lelke, nagy gyönyörűségét lelte a nyolcszáz esztendő Tiszafákban. Nem tudom, kié volt akkor ez a kert. Ma egy finom modoru, kedves öreg főpapé, Döbrössy Alajos kanonoké a sok szobás uri ház; ő ültetett a Tiszafák mellé száz meg száz rózsafőt és a magas, zárt kőfalakon túl, a külső világból talán csak a gyönyörű székesegyház öreg harangja zeng át. Aztán rózsza és ismét csak rózsailat, mely át meg átjárja a csöndes szobákat s az őszhaju kanonok kedves magánkápolnájában, melyhez neki külön pápai engedélye van: egészen felébred a látogató lelkében az a különös báj, mely a rózsák illatával és az imával jár.

Az öreg Tiszafák alatt, csöndes beszélgetésbe kezd az ősz kanonok. Hamar kifárad, kissé nagyot hall, azért szüneteket tart. Komoly nagy munkát végzett, becsülettől megfelelt annak; megérdemli, hogy már csak a rózsákat érezze, ne a főviseket. Nem sejtí a jó öreg kanonok, hogy minden szavát a riportter szemfülességével lesem s így szíve szerint beszél az ő emlékeiről.

Ime egy levél. Írója nevét ma már a történelem őrzi. A boríték címzése ez:
Tisztelendő Döbrössy Alajos mágocsi káplán úrnak

Mágocs.
Saját kezéhez.

A levél tartalma így szól:
Tisztelendő Úr!

Azon vonzalom és ragaszkodás, mellyel családom iránt, ismeretségünk első pillanatától kezdve, viseltetni szives volt, nekem kellemetes alkalmul szolgál, hogy egy fontos ügyben Tisztelendő úrhoz forduljak, annál is inkább, mert szeretem hinni, hogy jeles papi tulajdonai és gyermekeim iránti kiváló szeretete, alábbi megkeresésemet indokolttá teszik.

1090